

OLÁH ANDRÁS

tartozásaink

mi maradna ha kivonnánk emlékeinkből
 a könnyeket... hiába lapoznánk vissza...
 örök kísérőink a restanciák de fölöslegesen
 tartjuk számon tartozásainkat ha nem
 engedjük magunkat megmotozni mert ez
 nem az örömről szól és nem is a vágyról
 csupán a múlt megszenvedett perceit
 osztjuk vissza hogy ki lehessen bírni
 holnapig... mert itt nincs felelés
 nincs visszabeszéd – csak hiányjelek
 amikért felébredni talán még érdemes

csalásaink

ártatlanul hazudni mozdulattal
 gesztussal és szóval – ez igenis
 a következetes figyelem jele
 mert a köztes dolgok nagyon is
 fontosak: hogy ízlett-e a leves
 finom-e a kávé tetszik-e a ruhád a hajad
 – ez a szeretet legkomolyabb
 záradéka ami csak a tiéd
 s bár látszólag szóra sem érdemes
 mégis megment minket a kiszáradástól

parazita-lét

közel bújok hozzád de már így sem látlak
 lelkembe hasító gyönyöreid fájnak
 árulóddá lettem – pusztító ölelés –
 parazita aki nap mint nap fölemészt

méregbe mártotta vágyunk az erényt
 a kifosztott ártérben büntudat henyélt
 örökölt terhünk a szív borogatása
 magánynak magány lesz holnap is az ára